

Τα δάκρυα του Ταξιάρχη

[θαυμαστά γεγονότα /](#)

του [αιμνήστου](#)

Μητροπολίτου Μηθύμνης Ιακώβου Μαλλιαρού

Παρακολουθώντας με συγκίνηση και σεβασμό την περιγραφή στο ανά χείρας έντυπο κάποιων θαυμάτων του Ταξιάρχου Μιχαήλ, πραγματοποιηθέντων στο εν Μανταμάδω Παλλεσβιακό Προσκύνημά του.

Εκεί που τόσα πλήθη Λεσβίων και ξένων συρρέουν κάθε ημέρα, για να εναποθέσουν την ευλάβεια και τον σεβασμό τους προ της αναγλύφου θαυματουργού Εικόνας του, έκρινα σκόπιμο να ανακοινώσω με την σειρά μου ένα θαύμα, το οποίο «εωράκαμεν τοις οφθαλμοίς ημών, ο εθεασάμεθα και αι χείρες ημών εψηλάφησαν». Πρόκειται περί του εξής:

Κάποια ημέρα της εδώ παραμονής μου, προσήλθε ο νεωκόρος του ιερού ναού, ευλαβής και πιστός χριστιανός και κατάπληκτος με ρωτά:

- Σεβασμιώτατε, έχετε δει τον Ταξιάρχη να κλαίει;

Εξεπλάγην από την ερώτηση του νεωκόρου και απήντησα όχι.

- Ελάτε, μου λέγει, στην εκκλησία να δείτε. Κλαίει ο Ταξιάρχης!

Σηκώθηκα και μετέβηκα στο ναό. Ήταν περίπου η ώρα 1μ.μεσημβρίας και μπροστά στην ιερά του εικόνα βρισκόταν 5-7 προσκυνητές. Πλησίασα με ευλάβεια, έκαμα το σημείο του σταυρού και τις καθιερωμένες μετάνοιες προ της θαυματουργού εικόνας και ασπάσθηκα τον Ταξιάρχη, παρατηρώντας ότι πράγματι και οι δύο οφθαλμοί του ήσαν γεμάτοι από δάκρυα.

Συγκλονίσθηκα! Ψάλλαμε όλοι το απολυτίκιο των Αρχαγγέλων «Των ουρανίων στρατιών...» και ζήτησα τεμάχιο βάμβακος και με μεγάλη ευλάβεια και φόβο συνέλεξα τα δάκρυα από τους οφθαλμούς του αγίου. Τότε παρατήρησα ότι επί της δεξιάς του παρειάς υπήρχαν τα ίχνη δακρύων, τα οποία προφανώς έτρεξαν πριν αντιληφθεί ο νεωκόρος το θαύμα!

Επανάλαβα και για δευτέρα και τρίτη φορά το απολυτίκιο των Ταξιαρχών, διότι συγκλονίστηκα από το θέαμα...

Οι στεγνοί οφθαλμοί του Ταξιάρχου γέμισαν, ναι γέμισαν και πάλι από δάκρυα! «Θαυμάζων το γεγονός» ανέμενα, διδάσκοντας εν τω μεταξύ τους ευσεβείς προσκυνητές, οι οποίοι συντετριμμένοι και δακρυσμένοι παρακολουθούσαν τα γενόμενα.

Επιστρέφοντας στην οικία μου σκεπτόμουν το θαυμαστό αυτό γεγονός. Και έθεσα, χριστιανοί μου, το ερώτημα στον εαυτό μου και προς όλους.

Γιατί κλαίει ο Ταξιάρχης;

Για να στερεώσει την προς τον Παντοδύναμο πίστη μας; Για την εν γένει αμαρτωλή και αδιάφορη βιωτή μας; ή τέλος για να βραβεύσει την χριστιανική μας διαγωγή;

Νομίζω ότι κατά παραχώρηση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού έγινε και αυτό το θαύμα του Ταξιάρχη του για να κληθούμε οι πάντες προς μετάνοια και επιστροφή προς Αυτόν. Να σταματήσουμε τα άνομα έργα μας. Να θερμάνουμε την προς Αυτόν πίστη μας.

Να καλλιεργήσουμε την προς αλλήλους αγάπη. Να κλαύσουμε για τις πράξεις μας. Να πενήθουμε για τις αμαρτίες μας. Να μετανοήσουμε. Να εξομολογηθούμε.

Να αγαπήσουμε ολοψύχως τον Κύριο. Και να προσέλθουμε «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης» και κοινωνήσουμε αξίως των «Θείων, Αχράντων, Αγίων Επουρανίων και Ζωοποιών του Χριστού Μυστηρίων» γενόμενοι και πάλι

ευλογημένα τέκνα του μόνου Ευλογητού εις τους αιώνας Τρισαγίου Θεού.

Πηγή: ekklisiaonline.gr